

[Anne Grete Holmsgård]

skal skønne, at der ikke er forskel fra den ene kommune til den anden. Jeg mener ikke, at det på nogen som helst måde forandrer de udtalelser, som hr. Jacob Sørensen kom med i sin tid.

Men det er jo sådan, at adskillige socialministre siden hen har udlagt bistandslovens § 69 på en anden måde. Hr. Erling Jensen udlagde den som daværende socialminister i december måned 1978 på en sådan måde, at der nærmest var tale om en formålsparagraf.

Der er fra forskellig side her blevet nævnt, at det er et økonomisk problem, men jeg vil sige, at der er faktisk et meget, meget stort daginstitutionsbehov i dag, og det er først og fremmest et spørgsmål, om man har politisk vilje til at løse det spørgsmål, og ikke først og fremmest et økonomisk problem. Det er da også kendetegnende, at de kræfter, der først og fremmest taler om det som et økonomisk problem, også er dem, der i øvrigt ikke har vist vilje til eller overhovedet ønsket at tage nogle nedskæringer på de områder, hvor man kunne, f. eks. gennem skattelovgivningen, bare for at tage et enkelt eksempel.

Såvel socialministeren som hr. Hans Hækkerup og i øvrigt en lang række af de øvrige ordførere mente, at det ville være et meget stort problem, at man fremlagde det som et retligt krav fra forældrene, der dermed faktisk kunne indanke det for kommunen. Hr. Knud Lind gik så langt som til at sige, at det var et problem, at man kunne indanke de folk, man selv havde været med til at vælge. Det kan jeg altså ikke se det er. Hvis de mennesker, man har været med til at vælge, ikke forvalter loven, som man rent faktisk mener den skal forvaltes, må man da have ret til at indanke dem.

Fru Lis Starcke sagde til sidst, at det var et problem, at det ikke blev gjort tydeligt i loven, at det er en retlig forpligtelse, men så vidt jeg er orienteret, har bemærkningerne i loven også en betydning, og det, der står i bemærkningerne, er jo den måde, det skal fortolkes på. Derfor kan jeg ikke se, at det ikke ret tydeligt fremgår, at det forholder sig sådan.

Hr. Hans Hækkerup mente, at problemet med børnepasningscirkulæret som en del af dette problem ikke var så forfærdelig stort, men at det især var et problem for den enkelte familie.

I december måned kom ligestillingsrådet med et midlertidigt resultat af en undersøgelse af, hvor stort problemet egentlig er, og af det fremgik det, at man havde fundet 87 tilfælde, hvor forældre, og hovedsagelig kvinder, havde mistet deres arbejde på grund af kombinationen af børnepasningscirkulæret og manglende daginstitutioner.

For to dage siden udkom det nye nummer af Børn og Unge, og heri nævnes en stikprøveundersøgelse, man har foretaget i 15 forskellige kommuner, hvoraf det fremgår, at der i hvert tilfælde er mellem 400 og 600, hovedsagelig kvinder, der er blevet ramt direkte af børnepasningscirkulæret. Ud over det er der så yderligere en næsten lige så stor gruppe kvinder, der er blevet ramt af, at de ikke har nogen daginstitutionsplads, men som ikke er blevet ramt af børnepasningscirkulæret, fordi de ikke var tilmeldt en A-kasse i forvejen.

Det er klart, og det fremhæver Børn og Unge i øvrigt også, at man ikke bare kan gange op og sige, at så er tallet så og så stort på landsplan, som de selv forsøger sig med. Da kommer de frem til, at det i hvert tilfælde betyder, at 2.000 kvinder i dag er blevet ramt af børnepasningscirkulæret, og at omkring 15.000 kvinder generelt er ramt af, at de ikke har nogen daginstitutionsplads, kombineret med manglende arbejde. Det giver dog immervæk udtryk for, at det faktisk er et stort problem. Jeg mener, at hr. Hans Hækkerup kommer meget, meget let om ved det ved at sige, at det er et mindre problem, og at det kun er et problem for den enkelte familie. Men jeg var da glad for at høre hr. Hans Hækkerup sige, at socialdemokratiet gerne ville være med til at afhjælpe dette problem. Jeg fik ikke rigtig noget svar på, hvordan det skal afhjælpes, men det håber jeg jeg kan få bagefter.

Hr. Svend Heiselberg sagde, at vi har ikke brug for øgede udgifter, heller ikke til daginstitutioner. Dertil vil jeg bare sige, at det er et spørgsmål om, hvordan man prioriterer, og det er helt klart, at hr. Svend Heiselberg og VS i hvert tilfælde prioriterer vidt forskelligt.

Fru Agnete Laustsen betvivlede de tal, VS har lagt frem i bemærkningerne, hvor vi skriver, at der i dag er over 100.000 børn på venteliste. Det kan da godt være, at fru Agnete Laustsen betvivler dem, men jeg synes nu,